

Un estiu amb Trump

Arnau Bonada

Economista, president de la Xarxa Onion i vicepresident segon del CIESC

L'any que ve es commemora el 250è aniversari de la Declaració d'Independència dels Estats Units, fet que va suposar el naixement de la primera gran democràcia liberal de la història moderna. Aquest estiu he viatjat per la costa est, seguint els passos dels pares fundadors i visitant els mítics escenaris on es van produir els esdeveniments clau d'aquella època: la revolta del Tea Party a Boston, les primeres batalles entre els colons i les tropes britàniques a Lexington i Concord, la signatura del text fundacional a l'Independence Hall de Philadelphia i la residència de George Washington, el primer president de la nació, a Mount Vernon.

El viatge ha estat marcat per una sensació de paradoxa constant. D'una banda, caminava pels indrets on les idees il·lustrades de Locke, Montesquieu, Hume i Rousseau es van concretar, per primer cop a la història, en un projecte col·lectiu i tangible. Però, de l'altra, als titulars de la premsa llegia com Trump exercia el seu poder de manera cada vegada més despòtica i il·liberal. Aquesta dicotomia entre la glòria del passat i la decadència del present m'ha acom-

panyat durant tot l'itinerari.

Potser la imatge que millor il·lustra aquestes contradiccions és la dels agents de la guàrdia nacional, l'FBI i la DEA patrullant plegats pel National Mall de Washington D.C.. Veure'ls armats fins a les dents, amb les seves ostentoses armilles antiballes, en aquell entorn que ret homenatge a la llum, la raó i la llibertat, em va resultar impactant.

El que és més preocupant de Trump, però, tal com em va explicar una professora d'Història al Museu de la Indústria de Baltimore, és

la seva política de persecució sistemàtica de tothom qui discrepi dels seus plantejaments dins de les institucions clau del país. De mica en mica, va conformant un exèrcit civil d'adeptes acrítics i aduladors. Una política, en paraules de la professora, pròpia de les dictadures.

Des que tinc ús de raó, no recordo cap personalitat capaç de generar tantes notícies i de tanta rellevància com ell en aquests primers mesos de mandat. De moment, encara no som capaços de preveure'n ni els límits ni l'abast. El gran temor real de molts nord-americans amb qui he parlat és la fi de la democràcia i de l'estat liberal. Així de cru.

Vaig acabar el viatge a Atlantic City, per comprovar què quedava dels tres casinos que hi gestionava i que van acabar en bancarrota, deixant un estol de petits empresaris arruïnats. Ni rastre del seu nom enlloc. Vaig topar, a més, amb una imatge plena d'esperança. Al vestíbul de l'antic Trump Taj Mahal —que ell mateix presentava com la vuitena meravella del món—, avui s'hi exposa una icònica camisa de quadres de Bruce Springsteen, un dels artistes més crítics amb l'actual administració. Una brillant venjança local.

Un cop de tornada a Sabadell, des de la nostra mirada europea, voldria defensar que no podem confondre Trump amb el conjunt del país. Reivindico que cal estrènyer, més que mai, els lligams culturals, sentimentals i econòmics amb empreses, institucions privades i ciutadans nord-americans. La defensa de la fraternitat i del dret inalienable a la vida, la llibertat i la recerca de la felicitat hauria de ser una causa compartida.

En fi, paciència i perspectiva. Trump passarà. En canvi, els vincles forjats entre ciutadans de societats lliures perduren en el temps i confereixen sentit a la història.